

פירורים מתוך

לגדול מהגידול

שכתב במשך ימי מחלתו

לגדול מהגידול

בתקופת המחלה בשנה וחצי האחרונות כתב הרבה נקודות שחשב עליהם במשך התקופה, ויש בהם הרבה חיזוק לקבלת היסורים באהבה, והודאה לה' ועוד ועוד. ליקטנו לע"ע מעט מתוך הדברים, ויה"ר שיהיו הדברים לע"נ הטהורה.

ב - יום ב' כ"ט טבת תשפ"ג

בימים אלו בעקבות מכאובי המרובים - הגעתי ל"מרפאת כאב" שם מנסים לאבחן ולמצוא פתרון לכאבים, ומתוך כך התעוררתי לכמה נקודות.

המחשבה הראשונה ה"כאב" שכביכול יש לאבינו שבשמים, מחמת מה שחלילה עוברים על רצונו, הן האנשים שזוכים להיות מהאנשים שהולכים בדרך ה' בשמירת התורה והמצוות אלא שלפעמים לא מתגברים על יצרם וחוטאים כנגד רצון ה'. והן אותם הבריות, שלצערינו הם רוב ישראל, שברבות הגלויות ונסיונות החיים התרחקו לגמרי מדרך התורה והמצוות מרחק רב, וכלשון ששמעתי מהרב יוסף בנימין פינקוס שליט"א (בית ועד חלק י"ב עמ' נ"ו) "יש לנו אחים שנדרסו בצורה קשה, הראש פגוע פגיעה חמורה ולא ברור אם יצאו מזה ובאיזה צורה, והמעיים שסועות ע"י דברי עבירה", מחשבה זו עוררה בי את ההרגשה ולו במעט את ההשתתפות בצער של הקב"ה על התרחקותנו מחמת מעשינו וזהו הכאב ששייך כלפי מעלה.

מחשבה שניה שעלתה בליבי שכשם שבמרפאת כאב זו מתבוננים למצוא את הדרך לשכך את הכאב, כך הקב"ה באהבתו אלינו ורצונו לקרבנו אליו על אף שנתרחקנו בעוונותינו, נתן לנו את האפשרות לשוב בתשובה לאחר חשבון הנפש שהוא בדיקת סיבת הכאב, ולכן על כל אחד לבדוק במעשיו ולהתבונן מה הם הסיבות שגרמו לו לחטוא, ולחקור על הדרך כיצד לשוב מהם, ולשכך את ה"כאב" של בורא העולם.

ולעיתים הקב"ה שולח כאב לאדם כדי לעורר אותו, וכשיתבונן ויתעורר מחמת היסורים, הרי שמלאו את תפקידם להזכירו לשוב אל ה', מלבד מה שמכפרים על עוונותיו, וכדברי רבינו יונה (שערי תשובה השער השני אות ג')....

ד - שבת קודש פרושה בא' שבת תשפ"ג

היה לי התקף כאבים וחשבתי למה לפעמים הכאבים מוציאים את האדם מהדעת, וידוע הדבר שהייסורים באים לכפר על העוונות, לכאורה נראה לבאר דכמו דאיתא בגמ' סוטה (ג.) דאין אדם עובר עבירה אא"כ נכנסה בו רוח שטות, כנגד זה בשעת ייסורים הבאים לכפר על העוונות לפעמים הם גורמים לאדם שיצא מדעתו.

ט - יום ד' י"ז שבת תשפ"ג

הייתי במיון והוכנסתי לצילום סי. טי. פעמיים, אחד לכל הגוף, ואחד לראש, והיו צריכים לקשור אותי כדי שלא אזוז בשעת הצילום, עלה בראשי מחשבה כמה אנו צריכים להיות **אסירי** תודה להקב"ה על כל הדברים.

י - יום ה' י"ח שבת תשפ"ג

איתא בגמ' בשבת (יג.): "קשה רימה למת כמחט בבשר החי", ולכאן יל"ע מה האזהרה הגדולה בזה, הרי מחט בבשר אמנם יש בזה כאב, אך לא גדול מאד.

אולם יש לבאר שהרבה מחטים יש בהם ייסורים גדולים, וכמו שהרגשתי על עצמי בימי שהותי בבית הרפואות שמחט ועוד מחט מצטרפים לחשבון גדול, והנה שנינו במשנה באבות "מרבה בשר מרבה רימה", וא"כ אפשר לומר שככל שיש יותר בשר וממילא יש יותר ייסורים גדלים יותר.

יד - יום ה' י"ב אדר תשפ"ג

בטיפול הכימותרפי הראשון חשבתי על מה שאנחנו אומרים בתפילה "בורא רפואות" וגם כאן שאפי' שהחומר הוא כימי והוא דבר מסוכן הרי רפואה מאתו יתברך, וכעין דברי חובות הלבבות שהובא לעיל (יום ד' י' שבת פ"ג אות ו) ונביא כאן חלק דבריו ז"ל "וכאשר יטח בבורא ירפאהו מחליו בסבה ובלתי סבה כמו שנאמר (תהלים קז כ) ישלח דברו וירפאם ואפשר שירפאהו בדבר המזיק הרבה, כמו שידעת מענין אלישע במים הרעים שרפא הזקם במלח כמו שכתוב (מלכים ב' ב' יט) והמים רעים והארץ משכלת, וכן (שמות טו כה) ויורה ה' עץ וישלך אל המים, ואמרו הקדמונים (במדרש תנחומא שם) שהיה עץ של הרדופני", עי"ש.

טו - שבת קודש פרשת תצווה - זכור י"א אדר תשפ"ג

כתוב בתחילת פרשת השבוע (כ"ז כ') "ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור" וחשבתי שהצורה להיעשות "זך" זה ע"י "כתית" דהיינו ייסורים, כעין זה מצאתי בספר אורות חתם סופר על הפסוק הנ"ל....

טז - מוצאי שבת קודש פרשת תצווה אור לי"ב אדר תשפ"ג

באמצע סעודת מלווה מלכה - סעודת דוד המלך ע"ה - הודיעו לי שאני צריך להתפנות למיון עקב נפירות ברגל.

ולמחרת יום א' עלה בראשי מה שדוד המלך לימד אותנו בתהילים (כ"ג ד') "שבטך ומשענתך המה יחמוני", לכאורה בשלמא 'משענתך' - משענת מנחמת, אך איך מקל - 'שבטך' יכול לנחם. ורציתי לפרש שאם אנחנו מאמינים שהכל לטובה ממילא גם השבט - הייסורים הם טוב, וגם זה נחמה.

יז - יום ד' פורים דמוקפין ט"ו אדר תשפ"ג

חשבתי על הפסוק "כי אשב בחשך ה' אור לי" (מיכה ז' ח'), "בחשך" - ייסורים, "ה' אור לי" - ע"י התורה שהיא נקראת אורה, כמו דאיתא "ליהודים היתה אורה" (אסתר ח' ט"ז) אורה זו תורה (מגילה טז:), וכמו שכתוב בתהילים (ק"ט ק"ה) "נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי".

כב - יום ב' ז"ך אדר תשפ"ג - יום הולדת הב"ן

מכיון שהיום יום הולדתי בגיל ב"ן, בדרכי לכותל התעוררתי לחשוב שהרי אני 'בן' של אבי שבשמים, ועל אבא לא שואלים שאלות, שהרי אבא עושה הכל מתוך רחמים מרובים ומתוך אהבה, וכמו שכתוב בפסוק "כאשר ייסר איש את בנו ה' אלוֹקֵיךְ מייסֶרְךְ".

כד - יום ה' ר"ח ניסן תשפ"ג

בהלל אומרים "יסור יסרני י'ה ולמוות לא נתנני", ורציתי לבאר שגם החלק הראשון של הפסוק הוא גם חלק מההלל שהייסורים באים לכפר על העוונות בעולם הזה, וגם על זה מהללים.

ועפי"ז אפשר להוסיף ולבאר בסוף הפסוק "ולמוות לא נתנני", שהכוונה היא למוות רוחני, שע"י הייסורים התכפרו העוונות ועי"ז לא בא לידי מיתה רוחנית מהעוונות.

כו - יום א' ד' ניסן תשפ"ג

בלילה התאשפזתי בביה"ח ועשו לי אולטרסאונד לכף הרגל, וחשבתי שזה נס שבאופן רגיל לא שומעים את זרימת הדם בגוף, שהרי בבדיקה זו שומעים את הדם בחוזק גדול, וזהו חסד ה' שלא שומעים זאת תמיד, מכיון שזה מחריש אזניים.

כח - יום ד' י"ד ניסן ער"פ תשפ"ג

חשבתי להק' איך אפשר לברך 'על אכילת מרור' והרי דרכי דרכי נועם (עי' סוכה לב.), חשבתי לבאר שאכילת המרור היא כעין הודאה לה' על המרירות שע"ז התקצר משך שנות השיעבוד ולא היו צריכים להיות במצרים ארבע מאות שנה, א"כ מוכח שכל מה שה' עושה לאדם זהו לטובה ואפי' המרור - הקושי והצער - הם לטובה כגון לקצר את משך זמן השיעבוד.

לו - יום ו' ל' ניסן א' דר"ח אייר תשפ"ג

חשבתי על מה שאומרים בשחרית ב"אהבה רבה" - "ותלמדם חוקי חיים", ורציתי לבאר שיש בזה רמז על שלימד ה' את אבותינו דרך חיים - איך להתנהל בכל שלב בחיים.

וזה קשור לברכה זו, מפני שהתורה מלמדת אותנו איך להסתכל ולהתנהג בכל מקרה ומקרה, וגם בשעת ייסורים.

מג - יום ה' י"ג אייר תשפ"ג

הייתי באשפוז ושמתי לב שהצלצול של הפלאפון זה מנגינה של הפסוק (תהילים קט"ז ט"ז) "אנא ה' כי אני עבדך בן אמתך" והקריאו לי את דברי המלבי"ם...

באותו היום השתחררתי ברוך ה' מבית החולים, ולאחר השחרור חשבתי על דברי רש"י בתהילים (שם), שמבאר את אותו הפסוק על דרך הודאה - "עבדך בן אמתך" - אינו דומה תרבות עבד הלקוח מן השוק לילוד משפחה שבבית'. 'פתחת למוסרי - התרת מעל צווארי מוסרות ומוטות'.

"אני עבדך" צבי אריה בן גיטל גיטה מודה להקב"ה על **"פתחת למוסרי"** על שהוצאת אותי מכבלי האינפוזיה.

מה - יום ג' ח"י אייר ל"ג בעומר תשפ"ג

שמעתי שיעור בפלאפון מר' אלימלך בידרמן שליט"א והוא סיפר שהיה בחור שעבר קשיים נוראים והלך לרשב"י להתפלל באמצע השנה ובכה שם הרבה, ניגש אליו 'גדול אחד' ואמר לו שהסיבה שמקום זה קדוש מפני שר' שמעון גדל מתוך הייסורים כמו שאומרים "במערות צורים שעמדת שם קנית הודך והדרך" שרק מתוך ייסוריו הגיע לדרגות הגבוהות וכדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו **מפני שגדל** בשעת הדחק.

חשבתי להוסיף ביאור מה זה 'מערות צורים', 'צור' זה דבר חזק וקשה, ורשב"י היה במערה עם הרבה קשיים, ולכן אומרים שע"י הקושי הגיע לדרגה גבוהה - דווקא **שם** קנית הודך והדרך'.

סד - יום ב' כ"ח תמוז תשפ"ג

הייתי בתור לשר"פ - והתעוררתי לחשוב - כמה יש לנו להודות על שיש לנו כל יום שרות רפואי פרטי, בחינם, ובלי תור - מהקב"ה בכבודו ובעצמו.

סה - יום ד' ר"ח מנחם אב תשפ"ג

בהלל אומרים "הללויה הללו עבדי ה', הללו את שם ה'", חשבתי שההגדרה של עבד ה', זה מי שמהלל את שם ה'.

עב - יום שבת קודש כ"ה מנחם אב תשפ"ג

מבקשים באהבה רבה **"לשמוע** ללמוד וללמד", בפשטות זה תפילה שנהיה מרוכזים, אבל חשבתי לבאר עוד שזו תפילה שנזכה להבין את מה שהקב"ה רוצה מאיתנו - וזהו ל'שמוע'.

עה - יום א' ג' אלול תשפ"ג

עברתי ניתוחון להכנסת 'פורט' עם הרדמה מקומית. חשבתי על דברי הרמב"ם (הלכות תשובה פרק ג' הלכה ד') "עורו ישנים משנתכם ונרדמים מתרדמתכם",

שלפעמים יש לאדם תרדמה מקומית מקיום המצוות ח"ו, ועל האדם להתעורר מתרדמה זו.

עט - שבת קודש פרשת כי תבא ט"ז אלול תשפ"ג

לאחר שביום שישי ברוך ה' לא הרגשתי טוב והיו לי בחילות קשות, והרגשתי חולשה נוראה, חשבתי כמה הקב"ה מרחם עלינו שכביכול אין לו בחילות מכל החטאים שעושים בני האדם.

עוד חשבתי על המתנה הנפלאה שנותן לנו הבורא והיא "כח", וכמו שאומרים "הנותן ליעף כח".

פ - יום א' י"ז אלול תשפ"ג

בשחרית כשאמרתי "מחיה מתים ברחמים רבים" - נזכרתי בדברי הריטב"א (תענית ב.) שמבאר שקאי "על בני אדם שקרב קצם למות, והקב"ה מאריך ימיהם וישלח דברו וירפאם". ביום שישי שעבר הרגשתי נורא, והקב"ה חזקני, והיום חשבתי שהתקיים בי מעיין תחיית מתים זו.

צ - יום א' ב' דראש השנה ב' תשרי תשפ"ד

כשאמרנו בפסוקי דזמרה "נשמת כל חי... ומחליים רעים ונאמנים דליתנו" כיוונתי על זה שאצלי יש שעות שברוך ה' אני מרגיש טוב מאוד.

צז - יום כיפור י' תשרי תשפ"ד

בהוראת מו"ר הגרא"מ שטיינפלד שליט"א עקב מצב בריאותי, אכלתי ושתיתי בשיעורים, והרי אם מקדים דקה אחת בין השיעורים זה מבטל את כל הצום. וחשבתי שאפשר ללמוד מכאן את החשיבות של כל דקה ודקה בחיים.

צט - יום ה' י"ג תשרי תשפ"ד

הקריאו לי מדברי המשגיח הגה"צ רבי גדליה אייזמן זצ"ל "יש מילה ממעמיק גדול אחד על הפסוק (תהילים כ"ז) "אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח, מדגיש שבמלחמה הזאת אני בוטח, ומדוע כי אם לא הייתי יכול לעמוד ולנצח במלחמה הזאת

הקב"ה וודאי לא היה שולח לי מלחמה כזו, ולכן - בזאת - בזה עצמו אני בוטח, שאם הקב"ה שולח לי את המלחמה, וודאי שיש לי את הכלים לנצח.

ונזכרתי ששמעתי פעם לבאר כעין זה בברכת ברוך שאמר - "ברוך גוזר ומקיים", שגם אם שולח הקב"ה לאדם גזירה קשה ח"ו, הוא 'מקיים' דהיינו שמקיימו ונותן לו את הכוחות לעמוד בזה. [וכעת ראיתי בספר אלופינו מסובלים (עמוד נא) להגאון רבי משה מרדכי שולזינגר זצ"ל שכתב שבספרים הקדושים מבארים כן].

קג - יום ב' י"ז תשרי תשפ"ד

כשאמרו בהלל "כי חלצת נפשי ממוות ... את רגלי מדחי", חשבתי שזה נוגע אלי, שהיה כריש בדם ברגל ובחסדי שמים נרפא כמעט לגמרי.

וכן בתפילת מעריב באמירת "השם נפשנו בחיים ולא נתן למוט רגלינו", אני מכוון על כך.

ומקווה אני שבקרוב יתקיים בי גם "כי חלצת... את עיני מן דמעה" שאזכה לרפואה שלמה בתוך שאר חולי עמי. [שמעתי פעם מהרב יהושע שקלאר זצ"ל ששאל מדוע כתוב "את עיני מן דמעה", ולא 'מדמעה', וביאר שרוצים להדגיש שימנע ממנו רק דמעות של צער, ולא דמעות של שמחה, ולכן ממעט 'מן דמעה' דהיינו רק דמעות צער, אח"כ ראיתי שמביאים (בספר שפתי שלמה פרשת בשלח) כע"ז בשם האלשיך].

קד - הושענא רבה יום ו' כ"א תשרי תשפ"ד

בשחרית בפסוקי דזמרה כשאמרו ב'הודו' "אתה ה' לא תכלה רחמך ממני" נזכרתי במה שכתבתי במכתב האחרון בערב ראש השנה "ברוך ה' התבשרתי השנה שאני חולה (לא עליכם...) בזמן שקבלתי את הבשורה קצת חשכו עיני, לא ידעתי איך וכיצד ניתן להכיל דבר כזה, אולם לאחר זמן עוררו אותי לחשוב, מי שמר עלי עד היום? מי הביא אותנו למצב שבו אני נמצא? הקב"ה. הוא שכל כולו טוב ומטיב, ואין יותר טוב ממנו, הוא הביאני למצב זה, וכמו שעד היום לא נטשני לרגע, בטוחני שכך גם מהיום והלאה לא יעזבני אף לרגע... אני חייב לשתף אתכם שזה נתן לי תחושת רוגע, בטחון, וקרבה אמיתית לאבא שבשמים".

קה - הושענא רבה יום ו' כ"א תשרי תשפ"ד

כשקראו את ההלל ואמרו "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו" חשבתי שרק על ידי "נגילה ונשמחה בו" אפשר לבקש אחר כך "אנא ה' הושיעא נא אנא ה' הצליחה נא".

קז - שבת קודש ושמחת תורה כ"ב תשרי תשפ"ד

...כששרו את השיר "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי" (תהילים כ"ז ד') כיוונתי שאזכה להישאר תמיד בישיבה הקדושה - בבית ה', ולא אצטרך לשבת בבית חולים ר"ל.

אך במחשבה שניה חשבתי שיכול להיות שהתפקיד שלי בעת הזאת הוא שלפעמים הבית ה' שלי הוא דווקא הבית חולים.....

קח - שבת קודש ושמחת תורה כ"ב תשרי תשפ"ד

בהקפות שלאחר תפילת מנחה קיבלתי להחזיק ספר תורה כששרו "לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי" (תהילים נ"א י"ב) וחשבתי שצריך לבקש גם על ה"לבלב" שיהא טהור מהמחלה.

קיד - יום א' י"ד מר חשון תשפ"ד

הייתי בחדר מיון והכניסו אותי לצילום סי. טי. ריאות, חשבתי על הפסוק (שמואל א פרק ט"ז ז') "ה' יראה ללבב".

קטז - שבת קודש פרשת וירא כ' מר חשון תשפ"ד

היו לי ייסורים נוראים ובבוקר התפללתי בחדר וכשאמרתי בקריאת שמע "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך" חשבתי איך מגיעים לכך שאוהבים את ה' בכל האופנים האלו, רציתי לבאר על פי המשך הפרשה "ושננתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך", שעל ידי לימוד התורה באופן תמידי מגיעים לאהבת ה' בכל מצב.

קיט - יום ג' ראש חודש כסליו תשפ"ד

כשאמרו בהלל את הפסוק "ההפכי הצור אגם מים חלמיש למעינו מים" נזכרתי במה שאמר ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א (בית ועד חלק ח' תשס"ד) בשם הגר"א ש"הצור" זה ר' עקיבא ו"חלמיש" זה ר' אליעזר הגדול, שרואים שאפילו שהיה להם ראש קשה כמו צור וחלמיש אף על פי כן הצליחו לגדול בתורה.

לפעמים קשה לי להתרכז עקב מכאובי ופתאום אני מקבל הארה מן השמים ומרגיש במוחש את הפסוק "ההפכי הצור אגם מים חלמיש למעינו מים".

קכג - יום ב' י"ד כסליו תשפ"ד

היום עשיתי צילום סי. טי. על כל הגוף, קשרו אותי בכדי שלא אזוז, חשבתי שלכן אנו אומרים בברכת אתה גיבור "מתיר אסורים" אחרי "רופא חולים" כיון שיש קשר בין מתיר אסורים לרפואה.

עוד חשבתי ברכב בנסיעה לצילום שכתוב (תהילים נ"א י"ט) "לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה" שבא הפסוק להדגיש שכשהלב נשבר ונדכה אפילו מידת הדין 'אלוקים' מרחמת ולא מבזה.....

קכג - יום ה' י"ז טבת תשפ"ד

בעת הטיפול הקריאו לי מהספר הנפלא 'ילקוט ערוגת הבשם' [בפרשת שמות עמ' ע'] "כשהיה משה רבינו תינוק והושם בתיבה בתוך היאור, הבחינה בו בתיה בת פרעה והצילה אותו, כמבואר בפסוק (שמות ב' ו') "ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בוכה, ותחמול עליו ותאמר מילדי העברים זה". ובמדרש (שמות רבה א' כ"ד) "דבר אחר ילד היה ומנהגו כנער (שאינו בוכה - מתנות כהונה), בא גבריאל והכה למשה כדי שתתמלא עליו רחמים". רואים מדברי המדרש שדווקא ההכאה הכואבת שהביאה אותו לבכי, ממנה צמחה הישועה".

וחשבתי להוסיף ולבאר בזה את הפסוק "שבטך ומשענתך המה ינחמוני", שדוד המלך האמין והכיר שגם 'השבט' - המכות והיסורים שנותן ה' יתברך לאדם, "המה ינחמוני" - על ידיהם מגיע לאדם הטובה והישועה. וכפי שהתבאר לגבי משה רבינו

שדווקא המכה היא זו שגרמה לישועתו והצלתו שמכיון שבכה ריחמה עליו בתיה בת פרעה והצילתו.

קנ - ליל שבת קודש פרשת בא י' שבט תשפ"ד

הייתה לי תקופה עם בעיות באוזן לא שמעתי כ"כ טוב, וחשבתי למה אין ברכה להודות לה' על השמיעה, הזכירו לי שבמסיבת חנוכה לפני כמה שנים דיבר ידידי המגיד מישירים ר' אשר דרוק שליט"א, סיפר שבחור שאל את מרן הגר"ח קנייבסקי זצ"ל שאלה זו, ענה לו ר' חיים זצ"ל ברכת "חונן הדעת". והביאור - מפני שחרש נחשב כשוטה, כמבואר במשנה "חרש שוטה וקטן", וע"י השמיעה יש לאדם דעת, ולכן בהודאה על הדעת כלולה ההודאה על השמיעה.

קנט - יום ו' ז' אדר א' תשפ"ד

לאחר שהתבשרתי בס"ד שיש שיפור ניכר במחלתי, חשבתי על מה שאומרים שלש פעמים ביום "נודה לך ונספר תהילתך", ולכאורה יש כאן חיוב לספר תהילות ה', והיכן אנו מקיימים זאת.

ואפשר לומר שבעצם התפילה וברכת מודים זה קיום סיפור תהילות ה', וכעין מה שכתב ביסוד ושורש העבודה (שער ה' פרק ד') שבתבות 'כי לישועתך קוינו כל היום' יכווין לצפות לישועה, כדי שיוכל לענות ליום הדין, כששואלים אותו ציפית לישועה.

וכעין זה אפשר שה"ה בעת אמירת ברכת מודים, יכווין האדם שהודאה זו - היא היא סיפור חסדי ה' ותהילותיו.

קס - שבת קודש ח' אדר א' תשפ"ד

אומרים ב'נשמת' "המנהג עולמו בחדס ובריותיו ברחמים וה' לא ינום ולא ישן, המעורר ישנים", ובפשוטו הכוונה מעורר ישנים - על שמחזיר נשמת כל אדם בכל יום בזמן הקימה.

אולם נראה לבאר באופן נוסף שהכוונה על מה שמעיר את האדם מתרמדת הזמן לשוב בתשובה, וכפי שכתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פרק ג' הל' ד') שהשופר מרמז

עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם, וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה, וזכרו בוראכם'.

והדרך בה מעורר ה' את האדם לתשובה הרבה פעמים זה ע"י יסורים ר"ל, ובזה מתבאר מה שאומרים 'המנהג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים', שכל מה שמנהיג את עולמו **הכל** בחסד, אף מה שלא נראה לטובה בעיני בני האדם, משום שגם היסורים הם להחזיר את האדם בתשובה, דהיינו - המנהג עולמו בחסד - שהכל חסד ורחמים - וזה בכדי להביא ל'מעורר ישנים' שהאדם יתעורר וישוב בתשובה.

קסג - יום א' ט"ז אדר א' תשפ"ד

לקחתי כדורים, וכהרגלי לפני הנטילה אמרתי "יהי רצון שיהא עסק זה לי לרפואה שלמה **כי רופא חינוך אתה**", כדברי המשנ"ב (סי' ר"ל ס"ק ו') "והוא הדין בכל מידי דרפואה יאמר זה, ולא יחשוב שתהא איזה דבר לו לרפואה אלא ע"י הבורא יתברך שמו, ולכן ע"י תפילה זו ישים בטחונו בו ויבקש ממנו שתהיה לו לרפואה".

חשבתי לבאר שהסיבה שמסיימים "כי רופא חינוך אתה", להורות שאע"פ שעושים הרבה פעולות לצורך הרפואה, באים להגיד שאנו יודעים שהכל ממנו יתברך ולא קשור להשתדלויות שעושים אלא הוא לבדו מרפאנו בחינם.

והוסיף הבה"ח אפרים הופנונג נ"י שאפשר לבאר שאנו מבקשים שאפילו שלא מגיע לנו רפואה, אך אנו מבקשים שיכנס לנו לפנים משורת הדין מפני "שרופא חינוך אתה" וירחם עלינו וירפאנו.

קפ - מוצאי שבת קודש 'כח' פרשת שמיני כ"ז אדר תשפ"ד

שרו ב'זיץ' במלווה מלכה את השיר "לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעניי", נזכרתי במה שמורינו הגרב"ש דויטש שליט"א היה מעיד על עצמו שכשהיה לו הרבה צרות היה מקיים בעצמו את הפסוק "לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעניי", וכמו שפירש הרד"ק (תהילים קי"ט צ"ב) "לולי תורתך...וכו', כי כמעט אבדתי בעוני מפני רודפי, לולי שתורתך שעשועי והם ינחמוני, ולא אבדתי מתוגת לבי".

וכמו כן אני יכול להעיד על עצמי שברוך ה' זכני לעסוק בתורה הקדושה, ויכול אני לומר "לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעניי".

קצא - שבת חול המועד פסח י"ט ניסן תשפ"ד

בליל שבת לא הרגשתי טוב, והיו לי כאבים חזקים שכמעט בכיתי, אולם התגברתי משום שאסור לבכות בשבת, וכן בכדי שלא לצער את הורי.

ובבוקר בברכות השחר חשבתי על מה שאומרים 'אוזר ישראל בגבורה', שהקב"ה נתן לעם ישראל את ה'גבורה', דהיינו את הכח להתגבר ולשלוט במעשינו בכל מצב.

קצא - יום חמישי כ"ד ניסן תשפ"ד

הגעתי לחדר מיון וחיברו אותי לכבלים של א.ק.ג. וכן לצינור חמצן, ולאִינפוזיה, וחשבתי שכמו שבגוף יש חיבורים למיכשור בכדי להחיותו ולרפאו, כמו"כ הנשמה מחוברת למעלה, וכמו שכתב הנפש החיים (שער א' פרק ה') "אך הענין הוא שהאדם השלם כראוי עיקרו הוא נטוע למעלה בשורש נשמתו העליונה, ועובר דרך אלפי ריבאות עולמות עד שקצהו השני נכנס בגוף האדם למטה, זהו כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, שעיקרו קשור ונטוע למעלה חלק הוי"ה ממש כביכול, ומשתלשל כחבל עד בואה לגוף האדם, וכל מעשיו מגיעים לעורר שורשו העליון, כענין החבל שאם ינענע קצהו התחתון, מתעורר ומתנונע גם ראש קצהו העליון".

קצה - יום שבת קודש פרשת קדושים ג' אייר תשפ"ד

בתפילת השבת אמרו 'נשמת כל חי', ובעקבות מצבי שאני נצרך לעזרה בנשימה ע"י מחולל חמצן, חשבתי שכמו שאמרו חז"ל על הפסוק 'כל הנשמה תהלל י'ה' - על כל נשימה ונשימה תהלל י'ה. כמו"כ אפשר לומר נשמת כל חי - היינו נשימת כל חי, שעל הנשימה שנותן ה' יתברך לכל הברואים "תברך את שמך ה' אלוֹקינו ..."

עוד חשבתי שכשם שהחמצן הוא מחיה את גופינו. כמו"כ התורה היא חמצן הנשמה, והתורה היא זאת שמחיה את הנשמה שבאדם - כי הם חיינו.

קצח - שבת קודש פרשת אמור י' אייר תשפ"ד

קראו בפרשה "צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד" (כ"ד ב'). וחשבתי שיש בזה רמז שע"י ה'כתית' - היסורים, זוכים 'למאור' - להאיר לעולם, דהיינו שהיסורים מרוממים את האדם ועי"ז זוכה להאיר באור רוחני.

קצט - שבת קודש פרשת אמור י' אייר תשפ"ד

בסעודה שלישית שרו "השבעתי אתכן בנות ירושלים - כי חולת אהבה אני".

וחשבתי שאע"פ שיש יסורים וחולי ר"ל מ"מ 'חולת אהבה אני' שהאהבה היא פנימית ועמוקה ואינה מושפעת ממפריעים אלו.

רד - ליל שישי אור לכ"ב אייר תשפ"ד

שהיתי בחדר המיון למשך כמה שעות, ובמשך כל זמן השהות נשמעו צפצופים ממכשירים שונים ברחבי חדר המיון.

וחשבתי שכמו שבגוף האדם כשיש בעיה נשמעים מיד צפצופים מהמכשירים בכדי שיוכלו לטפל בחולי. כעין זה כשהאדם עושה מעשה שאינו כשורה, נותן הקב"ה לאדם תמרורים - יסורים ר"ל להזכירו שישוב ויתקן את מעשיו.

רו - יום א' כ"ה אייר תשפ"ד

עשו לי היום בדיקת סי. טי. - וכבר כתבתי לעיל אות קצג שכשעברתי בשרוול הבדיקה חשבתי על הפסוק "ממעמקים קראתיך ה'". עכשיו התעוררתי לחשוב על המשך המזמור "כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות", שגם כשנמצאים במצב שנראה מעמקים - צער וחולי ר"ל - עם ה' החסד והוא מרבה חסד ופודה אותנו מהצער והצרה.

רי - שבת קודש פרשת במדבר ב' סיון תשפ"ד

בסעודה שלישית בישיבה הבחורים שהיו עימי שרו "כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה - ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים", וחשבתי לבאר בברכה זו שחלק מ'אהבתך' הוא 'כי הם חיינו' דהיינו שהתורה הקדושה שניתנה לנו ונותנת ללומדיה הרגשה של מתיקות מיוחדת - כי הם חיינו - זה מגיע מאהבת ה' לעמו ישראל שבאהבתו אלינו נתן לנו את התורה הקדושה - שהיא חיינו.

וזה הבקשה 'ואהבתך אל תסיר' שלעולם ישאר לנו מתיקות התורה הקדושה.

ריב - שבת קודש פרשת נשא ט' סיון תשפ"ד

הייתי בשבת בצימר בכדי להתרענן ולהחליף אוירה, וכששהינו בנאות דשא שרו "מזמור לדוד ... בנאות דשא ירבצני על מי מנוחות ינהלני, גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי".

והרגשתי בעצמי שרמוז בפסוק שיכול להיות שהאדם נמצא ב'נאות דשא' ואעפ"כ מרגיש 'בגיא צלמות', וכך הרגשתי בשעה זו שאע"פ ששהינו במקום נעים - נאות דשא ואעפ"כ הרגשתי בגיא צלמות - ועם כל זה 'לא אירא רע כי אתה עמדי'.

ריג - שבת קודש פרשת בהעלותך ט"ז סיון תשפ"ד

שהוציאו אותי יד"ח בברכת 'אלוקי נשמה' חשבתי על המילים 'כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך', והתעוררתי למחשבה שמטרת האדם בעולם הזה הוא בכדי שיוודה להשי"ת, וזה מה שאומרים 'כל זמן שהנשמה בקרבי' - כל תכלית החיים, בכדי להגיע ל'מודה אני לפניך'.

רטז - שבת קודש שלח כ"ג סיון תשפ"ד

הוציאו אותי בברכת "הנותן ליעף כח", וחשבתי שמלבד מה שמודים בברכה זו על שנותן ה' כח לעיף, נרמז כאן הודאה על שנותן ה' כח לקבל יסורים באהבה. דהיינו שגם האדם שעיף מיסוריו ר"ל נותן לו ה' כח להתגבר ולקבלם באהבה.

ריח - יום א' ר"ח תמוז א' תמוז תשפ"ד

זכיתי להתפלל הלל ומוסף בישיבה הקד', לאחר שלשה שבועות שלא יכלתי להתפלל בציבור, וחשבתי על הפסוק "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך", שבחסד ה' נותן לי את הכח והאפשרות לבא לבית ה' ולהתפלל לפניו.

ריט - יום א' ר"ח תמוז א' תמוז תשפ"ד

בתקופה האחרונה כשמתגברים יסוריי, אני חושב על מה שהראני הבה"ח דניאל עמיר נ"י מהקדמת הרמב"ן על איוב "ולכן הצדיק הגמור שיארע לו החטא הקל ועבר בזדון על מצות בוראו ית', עכ"פ ראוי ליענש עליו, והנה אם יאבד הקל מגופו בעוה"ז וכל הטובה אשר נהיתה בעולם, ויהיה נידון ביסוריו של איוב כל ימיו, טוב לו משיענש

בנפשו להיות נדון בעולם הנשמות בייסורי גהינום, או שיגרע חטאו מנפשו מעט מן מעלתה בעולם הנשמות, ודיבוקה בזיו העליון ועה"ב. לפחיתות הגוף וגריעות הטובה שתבואהו בעולם הגופות, אשר אין בין הטובה ובין הרעה רק ענין גרוע ודבר כלה ואבד".

ובאמירת ההלל חשבתי שיתכן שעל זה מודה דוד המלך ע"ה "יסור יסרני י'ה" שה' ברחמיו מביא לו את היסורים בעוה"ז בכדי למנוע ממנו יסורים בעוה"ב ושיוכל לקבל את העוה"ב בשלימות ללא חסרון כלל.

- שבת קודש פרשת פנחס כ"א תמוז תשפ"ד

בברכת 'רצה והחליצנו'... אומרים "שלא תהיה צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתינו, והראנו ה' אלוֹקינו בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך".

ולכאור' מה הקשר בין הזכרת השבת לבקשה על הסרת הצרה והיגון, ועל בנין ירושלים.

ואפשר לבאר עפ"י מה שהבאתי לעיל מכתבי האר"י ז"ל בשער הכוונות (ענין בין המצרים) ש'רצה' הוא אותיות 'צרה'. וא"כ בכח השבת להפוך את הצרה ר"ל לרצון, וזה מה שאומרים **"רצה"** והחליצינו ביום השבת, שבזכות השבת זוכים ל'רצה'. ולכן אנו מבקשים שע"י שמתהפכת הצרה לרצון נזכה שלא תהיה צרה ויגון, ונזכה לבנין ירושלים במהרה.

ובגמ' שבת קיט: אמר אביי לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחיללו בה את השבת, ולכאור' יש לבאר את הקשר מדוע חילול השבת גורם לחורבן ירושלים. ולפי הנ"ל מבואר הייטב שהשבת בכחה להפך את הצרה לרצון, וע"י הרצון זוכים לבנין ירושלים. וכיון שחיללו את השבת ר"ל הפסידו את הרצון, ולכן חרבה ירושלים.

- שבת קודש פרשת פנחס כ"א תמוז תשפ"ד

בשחרית כשאמרתי "נשמתי" כשהגעתי למילים "על כן... **רוח ונשמה שנפחת באפינו**", חשבתי שיש לי להודות לה' גם על החמצן, שנותן בי 'רוח ונשימה', ועוזר לי לנשום בס"ד.

- יום א' כ"ב תמוז תשפ"ד

שמעתי שעושים תפילת רבים בכותל המערבי - שריד בית מקדשינו - לרפואתי, וחשבתי שלכן אומרים בתפילה "רצה ה' אלוקינו בעמך ישראל ובתפילתם, - והשב את העבודה לדביר ביתך", שבזמן שהיה בית המקדש התפילות שם היו מתקבלות, ועכשיו שחסרנו בבנינו אנו מבקשים שאע"פ שחרב הבית יקבל ה' תפילתנו, ושנזכה לחזרת בנין ביהמ"ק ויתקבלו תפילותינו בשלימות - כפי שנאמר "כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים".

ולעת עתה שעדיין לא זכינו לבנין בית המקדש מתפללים אנו בשריד בית מקדשינו, שכשם שבבית המקדש התקבלו התפילות, אנו מצפים ומיחלים שגם בכותל המערבי יתקבלו תפילותינו, לפני אדון כל.